

Co teď? Krádež? Není to už příliš? Ale ten nový komiks, co měli i kluci ve škole, by si tak moc přál.

„Myslím, že jsem viděl kámoše, můžu je jít pozdravit?“ houkl na maminku, která seděla na lavičce začtená do knihy. Ani si nevšimla, kam odešel.

Vplížil se do knihkupectví, kde prodával moc milý pán. Vážně by měl? Neobratně si nacpal vytoužený komiks pod svetr a utekl na lavičku pod stromy, kde si ho četl tak zaujatě že úplně zapomněl na čas.

„To nemyslíš vážně! Víš, jak dlouho jsi byl pryč?“ dělala si už starosti máma.

A jéje! Že by ho přece jen dohnala spravedlnost? V Lád'ovi byla malá dušička. Byl odhodlaný se z toho pokusit vykroutit.

„Promiň, maminko. Byla to taková zábava,“ objal ji a třásl se strachy. Nasadil roztomilý tón i výraz, který na ní vždycky platí a brzy ucítil, jak v ní povolilo napětí.

„Tohle mi už nedělej. Moc jsem se o tebe bála,“ pohladila ho a hlas měla zastřený, jak se jí chtělo plakat. A plakat se chtělo i Lád'ovi, protože maminka vůbec nevěděla, co všechno provedl, a kdyby to tušila, takhle by ho nehladila. Nejraději by se propadl hanbou pod zem, kde by žil mezi krtky, aby na něj už nikdy nezasvítilo sluníčko. To by si zasloužil.

